

נשׁמְתָא דָאָרְדִּיתָא

gilyon 307 • ערב שבת קדש פָּרֶשֶׁת ויקרא-החדש • כ"ט אדר תשע"ח

ענין בפראשה

מִפְרַשְׁת הַשְׁבוּעַ לְפָרַשְׁת הַחֲדֵשׁ

החודש ה'ז

אבא/אמא: השבת, ראש-חידש ניסן, אנו קוראים ל'מפטיר' את הפראשה האחראונה מארבע הפראשיות הנוספות של חידש אדר. אחריו שכיר קראנו 'שקלים' זכור ופרה, אנו קוראים השבת את פראשת החידש' (מתוך פראשת בא) - צויה ה' למשה ולאהרן על קדוש החידש.

מהי המצווה שפְּשַׂגְעֵץ זמן 'מולד הקבנה' - בתחלה החידש - יבוא עדים להעיד בפני בית-הדין שהם רואו את הירח המתחדש, ובית-הדין יכריזו באותו יום הווא ראש-חידש. אם לא בא עדים, בית-דין מקרים על ראש-החידש החידש רק למחתרת.

ולמה קוראים פראשת 'החדש' דווקא ליום החדש ניסן? פיו שמצווה זו נתנה בראש-חידש ניסן - "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים .. החידש הזה לכם ראש חדשים".

המצווה הראשונה

ילדי/ילדיה: זו לא עוד מצווה, אלא המצווה הראשונה שנתנה לעם-ישראל (לקראת יציאתו ממצרים והפיכתו לעם)!

ואכן, רשי' הראשון בתורה, על הפסוק "בראשית ברא", מכיא את דברי רבוי יצחק, שהטורה לא היתה צריכה להתחילה מ"בראשית" אלא מ"החדש הזה לכם" - כי התורה אינה ספר ספרורים, אלא ספר למצות של עם-ישראל, ואם כן היו צריכים להתחילה עם מצות קדוש החדש. מה כל-כך מיוחד במצווה זו שדוקא היא נבחנה להיות הראשונה שנצטו ביה ישראל?

כה נהג שנים רבות. אלא שפתאותם הבחינו הנוכחים כי לעיתים הרבינו אינו מכסה את עיניו. הם נסו להבין את פשרה הדבר, עד שהצליחו.

מתברר כי באוטו זמן החל לבוא לתפלות אורות שמקלה או תאנה עותה את פניו עותה מזועז. קשה היה להביט בו בכלל מראהו הבורא. בשעה אותה יהודי מגיע לתפלה, היה הרב נמנע מלחייב את ידו על מצחו, מחשש שההונעה הזאת תתפרק בענייני האיש בחסר רצון של הרב לראותו.

עד כדי כך גודלה היהתה זהירותו של הרב ברגשות האות.

שש דקות באמצע הלילה

כידוע, זמני הכהנisa ל'יחידות' אצל הרב נושא דורנו היו בלילות. האנשים החלו להכנס בשעת ערב וסימו לא-פעם כשבкар האיר הבקר.

פעם אחת, בעוצמה של קבלת אנשים ל'יחידות', נתקף הרב שעול יבש, שנשמעו היטוב גם מעברה השני של הדלת. המזcur, הרב-החסיד ר' יהודה-elib גראנץ, מהר להזכיר יצה מתחדר עם תרומות בידיו.

לא-רבי. ואולם הרב וtar על התחה והפה זכייר יצה מתחדר עם תרומות בידיו. כשנסתימה קבלת האנשים ל'יחידות', אמר הרב למזכיר: "איך אני יכול להרשות לעצמי לשთות תה, בעוד אנשים ממתיינים בחוץ?". נעה המזcur ואמר, ששתיית כוס תה או רכת דקה אחת בלבד, וכי הדבר נחוץ רק לביריאות של הרב. הגיב על כך הרב: "שתיית כוס תה חם או רכת תה דקות. וכי יעלה על הדעת שאני איש ואשתה תה ובחוץ ימינו אנשים

שש דקות באמצע הלילה?..."

לזכות החיל בצדאות ה' אברהם שיחי' שיינר
לרגל האפשערנעם ביום הולדתו כ"ט אדר

שיזכו הורי שיחיו לגדל תורה ולהזופה ולמעשים טובים
מתוך בריאות נחת והרחבה

נדפס ע"י ולזכות הורי משה אלעזר ודורות שיחיו
שיינר

לחdiskות ולמנויים להערות והארות ניתן לפנות (בהודעות) לממס' 052-3017770

באו בזכות יגיעהו ועבוקתו, אלא נתנו לו במתנה מלמעלה. כה על כל יהודי להיות שפל בעני עצמו ולא להתגאות.

הלווחה:

אנחנו צריכים לדעשת שיש לנו מעלות וזכויות, אך לא להתגאות. על-ידי הענוה זוכים ל"קריאה של חבה", כפי שקרה הקדוש-ברוך-הוא למשה, ומגעים אל השלמות האמתית, בית-המקdash השלישי בו נזחה למקרא קרבות, בגיןה השלמה.

(עובד ע"פ לקו"ש ח"ז, עמ' 1 ואילך)

לא בבאת-אחד

כבר משחר ילדותו ספג כבוד-קדשת אדרמור הרב שבח נזקה ליראת-שםים מפלגת ולהנאה חסידית שעוררת השאות.

פעם אחת, בהיותו בן חמש, השتبesh לו חשוב השעות והוא שטה בטעות חלב חמיש שעות (במשך שעשوت) אחרי שאכל בשור. הילד הקטן לקח זאת לפבו, ובכעэр עמק התיאב לפניו אביו (כבוד-קדשת אדרמור המהרב"ש) לבקש ממנה 'תקון' על העברה...

ופעם אחרית, כשהיה בוכה שמוña, התחנשה קבוצת חסידים להתוועדות בבית אביו, הרב המהרב"ש. לפטע הבהירו החסידים בילד הצעיר נסכים פנימה, מזוג לעצמו כוס מים, שותה ממחצית ממנה ויצא. סברו החסידים כי דיה במחצית הocus כדי להרשות את צמאונו. אולם לא חלפו אלא רגעים מס'ר והילד שב פנימה ושותה את יתרת המים שבכוס.

הילד הצעיר הישיר אליו מבט טהור וענה: "מפני שאבוי הרב אמר לי בהזדמנות מסוימת, כל דבר שאתה רוצה לאכל או לשות, אל תעשה זאת בבאת-אחד". אמרתו זאת של אבוי נחפה אצלי מАЗ - להרגל.

rangleot zdolot

שנים רבות נהג הרב להתפלל מנחה וערבית ב'זאל' (בית-הסדר) הקטן ב-770. מקום ישיכתו של הרב היה ליד השלהן הסמוך לדלת, קשפניו אל הקהיל. בזמן חנוכה-חש' צ'שב על ספסל צמוד לקיר והנימץ יד על מצחו, בדרך שמסתירה מעט את עיניו.

גilio 307 ויקרא - החדש
שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____
כתובת: _____ חתימת הורים: _____

הסוד של האל"ף הקטנה

ילד/ילדה: כאשר הנקיסו את הרביה האצמה-אזכך לחיך בקיותו בלבד, בקש סבו, אדמו"ר תזון, מנהל מלם למד עמו את פראת ויקרא [קדוש, שהמודרך אומר שיש להתחל עם ילד את למוד התורה בחמש ויקרא בין שיח'ild הא טהור וגם חמץ ויקרא עוסק בקרבנות המטהרים את עם ישראל מהעוניות - יבואו תהורים ויעסקו במעשהת הטורים].

אחר הלמוד, שאל האצמה-אזכך את סבו: מודיע העאות אל"ף של 'ויקרא' מופיעה בספר התורה בכתב קטן יותר מאשר העאות?

אבא/אמא: נכנס הנסבא לדבקות והשיב לו: באוטיות ספר התורה שהשם נתן למשה בסיני יש שלושה גדים: גדול, בינוני וקטן. הרבה יותר הטעות כתובות בכתב בינוני, שלו הדרגה בה אricsים לילכת רב האנשים.

בספר 'דברי הימים', ממשוחר אדם הראשון יש אל"ף גדולה, הרומזת על מעלו הגדולה של אדם הראשון שהיה יציר בפיו של השם והיה חכם יותר מהפלאים. אך אדם התגאה במעלותו וכן נכשל בחתא עצ הדעת.

לאמתה זאת בפראת שלונו, ביקש לרמשה ('ויקרא אל משה') מופיעה אל"ף קטנה, הרומזת על הענוה הגדולה של משה רבנו, שלא התגאה במעלות שלו אלא היה "ענו מפל האדים אשר על פני האדמה".

ילד/ילדה: יש לי שאלת: פיו שהאצמה-אצמה התחל זה עתה למד תורה ושלאל רק על האל"ף הקטנה של משה רבנו, למה היה ציר אדמו"ר תזון לספר לו על האל"ף הגדולה של אדם הראשון, מופיעה בתנ"ך הרבה לאחר מכן, בספר דברי הימים? בפרט שהוא השבח של אדם הראשון?

ההסביר הוא שאדמו"ר תזון בא להורות לו - ליד שלו עתה נכנס לחיך, אך עתיד להיות רבי בישראל - דרך חנוך בחמים ובכבודת השם, וכך הוא הקדים לספר לו על האל"ף של אדם הראשון והוא עבר להסביר אוזות האל"ף של משה.

אבא/אמא: מה אנחנו לומדים מהאל"ף של אדם הראשון? אל"ף גדולה מורה על מעלותו של האדם. אם אדם לא ידע שיש בו מעילות, הוא הפס ונחשת לעשות דברים טובים. וכך, על כל אחד לידע שיש בו מעילות טובות: הוא יהודי בן אברם יצחק ויעקב, ועל כן הוא ראוי למד תורה ולקיים מצוות מהווקך קדשה.

מצד שני, אסור שהאדם יבוא לידי גאה וכזה עשי להכשל בחתא. וכך באה האל"ף נשניה - הקטנה, של משה רבנו:

עם משה הכיר במעילות שלו, כפי שההתורה עצמה מעידה "ויקרא אל משה" - שהשם קרא לו מתוך חביבות גדולה. אך הוא ידע שמעילות אלה לא

קובעים ולא מתחדשים או משתנים.

נס וטבע

ילד/ילדה: מה ההפך מטבע? בז! נס הוא השינוי והשבירה של הטבע. על-פי הטבע, מצרים היתה מקום שאף אדם לא היה יכול לצאת ממנו, ויציאת מצרים הייתה נס. שבירת הגבולות של הטבע. וכך גם עשור המכות וקריית ים-סוף,

היו נסים, דברים לא רגילים ולא טבאיים.

כעת אנו מבינים איך זה קשור לקדוש החדש. אם הקביעות של המשמש מביאה את הטבע, הרי שההתקדמות של הירח מביאה את הנפש. משחו חדש וושאנה. לכן לקרה החדש ניסן, חדש הנפש, נתן לנו השם את החדש וושאנה. מכאן לקרה החדש ניסן, קריית החדשים על-פי מולד הלבנה - המביאה מצוות קדוש החדש - את הנפשים שבעשו ויישו לעם-ישראל.

אם כן, קדוש החדש זה לא רק קדוש הזמן, אלא גם הפיכתו מטבע לנו.

מ"בראשית" ל"חדש"

אבא/אמא: כעת נשים-לב לדבר מunningו: על בריאות העולם (תקופת חדש תשרי וראש-השנה) אנו קוראים בפרשת בראשית, ואלו על יציאת מצרים (תקופת פסח) בפרשת בא - בה מופיע האוי על קדוש החדש, מההכנה ליציאת מצרים.

מסביר על מה הרב, שבריאות העולם ("בראשית ברא") הייתה באפן של טבע, בשבייל שאחר-כך יבואו עם-ישראל ויקבלו את המצוות (מתוך ממצוות "חדש הזה לכם") וכך ימשיכו ויגלו בתוך טבע העולם, את הגלוי וההתקדמות של הנס, למללה מטבע העולם.

מתשרי לניסן

ילד/ילדה: הגדירה מסורת לנו על ופת מunningו בין רבי אליעזר לרבי יהושע, מהי נברא העולם. לפि רבי אליעזר - בתשרי, ולפי רבי יהושע - בניסן.

אבא/אמא: פירוש הדברים: עד עכשו, ערב יציאת מצרים, התנוגג העולם בדרכ הטבע - באפן רגיל ושגרתי. אך משברחר השם ביעקב ובנינו - לקרה יציאת מצרים בה נבחר עם-ישראל מכל העמים וזכה בהמשחה לכך לקלפל את התורה, קבוע לנו השם "ראש חדשים של גאלה", זה רosh-חדש ניסן, חדש הנפשים והגאלה.

מקדש הזמינים

אבא/אמא: המטריה של יציאת מצרים היא - קדורי השם למשה "בזה" את העם מצרים פעבדו את האלקים על קדרה זהה - להגיע למפן-תורה.

החדש של מפן-תורה הוא בקדוש החדר. אז נתן הכוח ליהודי לקיים מצוות ובאמצאותה להפוך דבר חמרי לדבר קדוש. כמו הקלף העשי מעור בהמה שעליו נכתבו הפתלון והוא הופך לחפש של מצוה.

אך המaza מקדשת רק את החפש עמו היא נעשית ואת הרגע בו היא היא מתקימת.

לפני כל זה ניתן לקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל מצוה כללית יותר - קדוש החדש, שהמטריה שלו היא לקדש את הזמן. לא רק חפש מסים או רגע מסים, אלא את כל הזמן כלו.

הזמן - אם החדש יתחיל היום או מחר - תלו בקיום מצות קדוש החדש ומילא המצואה והוא 'מקדשת את החדש' ונוננת לזמן כלו משמעות מינוחת.

יהודי שולט על הזמן

ילד/ילדה: בדרך כלל אין לאדם שליטה על הזמן. אין לנו אפשרות לעצר את הזמן מלכט. אבל במצואה הוא השם נתן לנו כוח לקבע את הזמן (פולל זמני החגים) וככה "לשلط על הזמן" ולהחדר בו קדרה. לנו המצואה הוא היא כה כללית וחשובה.

אר במצוות קדוש החדש יש עוד משחו מיחד:

המדריך אומר: "משברחר הקדוש-ברוך-הוא בעולמו, קבוע בו ראש חדש וشنיהם, וכשברחר ביעקב ובנוי, קבוע בו ראש חדשים של גאלה: שבו נגallow ישראל מצרים, וכו עתידין ליגאל, שנאמר כי מי צאתך מארץ מצרים אראו נפלאות".

ירח וشمם

אבא/אמא: פירוש הדברים: עד עכשו, ערב יציאת מצרים, התנוגג העולם בדרכ הטבע - באפן רגיל ושגרתי. אך משברחר השם ביעקב ובנינו - לקרה יציאת מצרים בה נבחר עם-ישראל מכל העמים וזכה בהמשחה לכך לקלפל את התורה, קבוע לנו השם "ראש חדשים של גאלה", זה רosh-חדש ניסן, חדש הנפשים והגאלה.

איך זה קשור למצאות קדוש החדש?

בחדר תשרי חל ראש-השנה. השנה היא 'שנת החפה'. בשונה מהלכנה (הירח) שנעלמת מעינינו ומתהדרת מדי חדר, החפה (הشمם) עשויה מהלך קבוע שחזור על עצמו מדי שנה. ראש-השנה הוא היום בו אנו מצינים את בריאות העולם, הטבע. וזה קשור למחדך של השם: כמו הקביעות של השם שאינה משתנית, כך גם בטבע - הדברים הם

בחדר ניסן, עליינו 'לקדש את הזמן' לנצל כל רגע פניו להוספה בלמידה תורה ובמעשים טובים, יותר ממה שאנו רגילים. וכך אנו יוצאים מ'מצרים' - הגבלה העולם, וזוכים לנפשים ולגאלה.

(מעובד ע"פ ליקו"ש חכ"ז בא, ומארמי "החודש הזה לכם")